

Schelden

“Schelden doet geen zeer, maar slaan des temeer”. We kennen dit spreekwoord zeker nog uit onze jeugd, want laten we vooral niet denken dat schelden een uitvinding van de laatste jaren is. Integendeel, wij scholden er vroeger ook op los. Als je ruzie had met iemand met rood haar, zei je wel eens ‘lelijke rooie’ of ‘rooie aap’. En tegen iemand met grote brede oren werd makkelijk ‘flapoor’ gezegd. En iemand die mank liep werd ook wel eens voor ‘hinkebeen’ uitgemaakt. En wat voor kwaliteiten er aan mensen van joodse afkomst werden toegedicht, was nu ook niet bepaald een uitdrukking van ‘Algemeen Beschaafd Nederlands’. Als de tegenpartij dat schelden van ons niet beviel, draaide dat wel eens uit op een vechtpartij, waarbij je ‘vriendjes’ jou of je tegenstander flink opjutten. Gebeurde zo iets op het schoolplein dan volgde de beloning vanzelf via de ‘meester’ met een flink pak strafregels of nablijven na de lessen. Gebeurde het gewoon op straat dan was er altijd wel een volwassene die de vechtenden uit elkaar haalde. Sneuvelde er tijdens het knokken een lange broek of mouw van een jas dan was de beloning thuis in het algemeen ook niet mis.

Tegenwoordig wordt er nog steeds gescholden, maar veel massaler en gemener. Gezien de manier waarop er tegenwoordig wordt gescholden dan is dat schelden van toen maar kinderspel meer.

Tegenwoordig deinzen soms in keurig uitzierende mensen er niet voor terug om anderen tijdens hun leven of na hun dood voor van alles en nog wat uit te maken. Met het grootste gemak van de wereld worden iemand de meest smerige verwensingen en behandelingen toegewenst, waardoor vaak de fatsoensgrenzen geheel vervagen. Dan zijn de ‘waarden en normen’ helemaal zoek.

Neem het overlijden van de vroegere Britse premier Margaret Thatcher. Bij haar leven geliefd of verguisd, een tussenweg was er niet. Het lag er maar aan tot welk politiek kamp men in het United Kingdom hoorde. Ze had heel wat bijnamen, zoals o.a. ‘De IJzeren Dame’ of ‘De Heks’. Haar werden bij haar leven al de meest erge ziektes toegewenst. Ik zal ze hier niet noemen, want wellicht zijn ze zo besmettelijk dat u of ik er via dit geschreven woord ook nog mee besmet worden. En ofschoon het bij haar leven bij ‘haar vak’ hoorde was het toen al stuitend. Maar dat mensen enkele maanden geleden na haar dood haar hel en verdoemenis toewensten en dat haar graf wilden dansen en anderen daartoe ook opriepen, was helemaal ongekend. En dat bij een volk dat er om bekend staat ‘every inch a Englishman’ te zijn. Die oproep om op haar graf te gaan dansen was ook nog dom want ze werd familiekring gecremeerd.

Nog een voorbeeld, misschien iets minder grof, maar net zo goed een minachting van iedere fatsoensregel. We gaan dan naar de componist van het Koningslied, John Ewbank. De brave borst schreef het lied waarmee onze nieuwe koning op 30 april ’s avonds massaal moest worden toegezongen. In feite had een onmogelijke opgave gekregen met onze ‘inspraak’ in de tekst. Ik vond het helemaal niks en kon begrijpen dat het in de media afgekraakt werd. Dat daarbij de componist en de uitvoerders ook nog emmers vol bagger over zich heen kregen, sloeg echter alles. En het ergste is nog dat die ‘scheldende helden’ dat anoniem of onder een schuilnaam doen. Ik ben tegen overdreven regelgeving, maar er zou een wet moeten komen waar wordt geregeld dat bij ieder e-mailbericht de echte naam van de afzender wordt vermeld. Helaas, het spreekwoord aan het begin van deze hersenspinsel is aan erosie onderhevig, want slaan doet nog steeds zeer, maar schelden tegenwoordig ook. Louis van Gaal kan er ook over meepraten. Toen zijn eerste vrouw kanker had, hadden supporters van de tegenpartij daarover zelfs een lied gemaakt. En..... maken we ons zelf soms ook niet schuldig aan (een beetje) schelden. Laten we daarom de allereerste spreuk van de Bond zonder Naam ter harte nemen: “Verbeter de wereld, begin bij je zelf”.

Augustinus